

perfil

Ha celebrat el seu centenari amb un ministeri sacerdotal que dura ja 77 anys i amb perspectives d'anar-ne sumant. Mossèn Lluís és el rector de Llanars des de 1956. Recentment ha estat honorat amb el títol de monsenyor.

Mossèn Lluís Suriñach, pastor inesgotable

M. CARME DOMÈNECH

HANNÍBAL CLIMENT > TEXT I FOTOS

Mn. Lluís Suriñach, el més petit de vuit germans, va néixer el 1909 al molí de l'espadat de Rocabruna (Camprodon). En recordar la casa on va néixer explica amb nostàlgia que aquest molí va servir de polvorí durant la Guerra Civil, fins que, en la retirada, els republicans van volar-lo i els seus familiars es quedaren sense casa. Poc després intentaren refer-lo, però l'aiguat del 1940, que va afectar gran part de la província de Girona i va castigar molt el Ripollès, va acabar de fer-lo desaparèixer en una nit i no en va quedar ni rastre. La família es va salvar perquè no hi havia ningú a la casa en el moment de la tragèdia.

La seva infància va transcórrer a Rocabruna, un poble muntanyenc d'un gran encant, que ja tenia el 1909 i ha estat capaç de conservar fins al 2010. És porta d'entrada cap a Beget venint de Camprodon. Mn. Lluís recorda totes les cases del terme habitades, i dóna detalls dels seus habitants; actualment n'hi ha una bona part de deshabitades i en estat ruïnós. També descriu la caserna de la Guàrdia Civil a tocar de la carretera, l'escola, quan tot estava en funcionament, i el castell, ja enrunat però no tant com ara. Gran part de la seva vida i de la seva economia les ha dedicat a l'església romànica, el cementiri i la rectoria de Rocabruna, on diu que li agradaria descansar, i que li dediquessin la plaça de da-

vant l'església, ja que particularment ha fet més per Rocabruna que per Llanars. Quan parla de les seves esglésies és sempre crític amb les autoritats, perquè no són prou sensibles en qüestions d'Església i de fe.

Dels vuit germans, dos van ser sacerdots: Mn. Joan i Mn. Lluís. Ell, als 11 anys va anar a Banyoles a estudiar, i molt aviat es traslladà al seminari de Girona. El 18 de juny de 1933 fou ordenat

prevere. El seu primer destí fou Calonge. A principi de 1936 ja era a Camprodon, des d'on, a causa de la revolució, es va veure obligat a travessar la frontera, passar a França per camins per ell prou coneguts, i un cop allà entrar a l'Espanya «nacional», fins a arribar a Navarra. Diu que mentre travessava el Pirineu encoratjava els seus seguidors; ell coneixia tots els indrets i dreceres, i amb ell els companys d'exili se sentien protegits. Arribat a Pamplona, l'arquebisbe li confià les parròquies d'Adoin i Zabalda.

Acabada la guerra el 1939, tornà a Camprodon i el nomenaren rector de Sant Julià de Tregurà i Sant Miquel de Setcases, càrrecs que ostentà fins a l'any 1946. En aquests pobles

A principi de 1936 ja el trobem a Camprodon, des d'on es va veure obligat a travessar la frontera a causa de la revolució

fou el suport espiritual i material que els seus habitants necessitaven; tant podia fer de mestre, fuster, metge, mecànic o pagès com de capellà. El 1946 el destinaren a Sant Salvador de Bianya, i s'hi quedà deu anys, fins que el 1956 li confiaren la parròquia de Llanars, d'on encara és rector. El 2006 li van retre un petit homenatge pel 50è aniversari del seu rectorat a la població. La Capella de la Catedral de Girona s'hi traslladà per cantar-li l'ofici, efemèride que recorda amb goig i que li agradaria poder repetir.

El 2009 el Papa el nomenà prelat d'honor i li conferí el títol de monsenyor amb motiu del seu centenari i de la seva fidelitat a Déu i a l'Església durant tants anys.

Mossèn de la terra alta

Les arrels són per a Mn. Lluís quelcom vinculant i inherent en la seva vida. Va conèixer l'Empordà i la vida marinera, però les seves dèries han sigut sempre la muntanya, les esglésies romàniques, la gent i les activitats que es desenvolupen en aquests entorns. Treballador incansable, als 100 anys diu que cal anar per feina, no perdre el temps; es lleva cada dia a les 7 i va a dormir a mitjanit. Encara li falta temps per fer tot el que es proposa, i això que de televisió en veu poca, únicament algun partit de futbol. Argumenta que la televisió no deixa pensar ni treballar. Té uns esquemes de vida inflexibles i de traç rigorós, i considera que anem malament: a ell li agrada que tothom estigui content i gaudeixi de la vida, en canvi ara tot està parat i la gent malhumorada. Catalunya no té gaire res a vendre, diu: només turisme, i ara s'ha quasi acabat. Van equivocats els que no tenen fe i pensen que tot s'acaba en aquesta vida; qui dubta de l'existència de Déu està en pecat. Afirma amb energia que els plaers i necessitats terrenals no duen la felicitat. Es manifesta optimista i progressista malgrat l'edat, i li agrada fer coses noves, és amant del progrés i mira el futur amb alegria. Té molts projectes per realitzar, com ara treure la sagristia adossada al lateral de l'església, que no deixa veure el parament romànic.

Viu a la rectoria, casal intocat des de generacions que caldria preservar com a testimoni històric. Viu tot sol, però la gent del poble té cura d'ell i cada dia va al restaurant de davant l'església a dinar. Celebra missa diàriament, i si li demanen en un altre moment també la diu, s'ofereix a qualsevol hora. Vetlla per la seva joia, que és el temple de Sant Esteve, el seu frontal d'altar –tots dos del s. XII– i tot el seu voltant. Atent a tots els feligresos, a més cuida l'hort de davant la rectoria, un dels pocs espais del poble encara per

edificar, i diu que és gràcies al fet que el fanga sovint que no li cal prendre cap pastilla ni té colesterol, i que així té verdura i hortalisses. Va estar molt content quan amb motiu del centenari l'Ajuntament li va dedicar un espai públic i una escultura al costat del temple que representa una silueta de l'església, la porta romànica i el seu perfil.

És molt generós, no té un no per a ningú, és clar i català i va de cara al gra. Inverteix els seus estalvis en el manteniment dels temples dels quals és responsable i en els feligresos necessitats. Als seus 100 anys complerts, gaudeix de la vida i de les coses bones de la creació com ningú. És un mossèn convençut i predica la paraula de Déu amb humilitat. Té vocació, i aficions que emplen la seva llarga existència i que procura transmetre als altres. Les seves prioritats són, en aquest ordre, predicar la fe, administrar els sagraments, cuidar l'aspecte material de l'església i voltants, conrear l'hort, tocar el piano, el futbol i fins fa molt poc temps anar en moto, caçar, jugar al minigolf i buscar bolets.

Mn. Lluís és un personatge singular, dels pocs que als 100 anys encara es mantenen actius i desenvolupen la seva tasca com sempre. És humil i somrient i de resposta ràpida, sobretot si no està d'acord amb el seu interlocutor.

M. Carme Domènech és arqueòloga.
Hanníbal Climent és arquitecte

*Treballador incansable, als 100 anys
diu que cal anar per feina,
no perdre el temps*